

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Štěpána Výborného a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **V. P. V.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, **za účasti: I) A. T. V., II) T. T., III) J. T.**, zastoupená zákonnou zástupkyní T. T., **IV) H. A. P.**, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2025, č. j. CPR-39673-2/ČJ-2025-930310-V223, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 3. 2026, č. j. 17 A 1/2026-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, uložilo žalobci rozhodnutím ze dne 25. 9. 2025, č. j. KRPK-30601-88/ČJ-2022-190022, povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaná zamítla. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem. Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podává proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku.

[2] Návrh odůvodňuje tím, že přiznání odkladného účinku pro něj představuje jedinou alternativu. Pokud by nesplnil povinnost opustit území, vystavoval by se nebezpečí uložení správního vyhoštění, s čímž je spojeno i stanovení doby zákazu vstupu na území České republiky. Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 1980, plně se integroval do zdejšího prostředí a žije zde i celá jeho nejbližší rodina (manželka, děti a vnučka). Manželka je držitelkou povolení k trvalému pobytu, potomci jsou státními občany ČR. Stěžovatel má za to, že jemu samotnému, jakož i jeho rodinným příslušníkům hrozí nenahraditelná újma dosahující intenzity nepřiměřeného zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života. V potaz je třeba vzít i nejlepší zájem dítěte (vnučky stěžovatele). Manželka stěžovatele se potýká se zdravotními problémy (léčí se zejména se srdcem) a je závislá na jeho pomoci, a to i při výkonu podnikatelské činnosti, kterou by byla nucena v případě odcestování stěžovatele ukončit. S ohledem na pokročilý věk by si jen obtížně hledala zaměstnání a hrozí,

že by se ocitla ve finanční tísní. S ohledem na délku společného soužití (přes 20 let) by nadto manželka nesla odloučení velmi těžce. Dle názoru stěžovatele je pravděpodobné, že v případě vycestování z ČR mu bude návrat trvale, či minimálně na velmi dlouhou dobu znemožněn a s rodinou se již nebude moci vídat. Je si vědom skutečnosti, že pobytové oprávnění pozbyl v důsledku své dřívější trestné činnosti. Připomíná však, že z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn a od té doby již vede více než čtyři roky řádný život. Stěžovatel je přesvědčený, že v posuzované věci nenahraditelná újma, která hrozí celé jeho rodině, převáží nad protichůdným veřejným zájmem na jeho vycestování z území.

[3] Žalovaná ve vyjádření k návrhu uvedla, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Má-li být správní opatření ve formě uložení povinnosti opustit území účinné, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání.

[4] Osoby zúčastněné na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřily.

[5] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[8] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Dále je třeba uvést, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65, či ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[9] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy hrozící stěžovateli oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě stěžovatele a jeho konkrétní situaci. Má-li být návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti úspěšný, musí stěžovatel v první řadě tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy, která by mu v souvislosti s výkonem rozhodnutí či jeho jinými právními následky hrozila. Rozšířený senát Nejvyššího správního

pokračování

soudu ve výše označeném usnesení č. j. 8 Azs 339/2019-38 (viz bod 58) potvrdil dřívější názor vyslovený v usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32 (bod 7), dle kterého „paušálním přiznáváním odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona“. K přiznání odkladného účinku by tedy nemělo docházet bez dalšího.

[10] V nyní projednávané věci má Nejvyšší správní soud hrozící újmu na straně stěžovatele, spočívající v zásahu do soukromého a rodinného života, za prokázanou. Je nepochybné, že jeho vazby na území České republiky jsou velmi silné. Stěžovatel se zde zdržuje již od roku 1980 a žije zde s manželkou, která spoléhá na jeho pomoc. Jeho děti a vnučka jsou českými státními občany. Soud nikterak nepochybnuje, že vycestování do země původu by pro stěžovatele (potažmo pro jeho rodinné příslušníky) představovalo citelnou újmu. Stejně tak soud neshledal žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout újma jiným osobám. První (nikoliv však jediná) podmínka pro přiznání odkladného účinku je tedy splněna.

[11] Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že návrhu stěžovatele nelze vyhovět, neboť přiznání odkladného účinku by bylo v posuzované věci v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku není pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo jevit z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s., ale i v tomto případě je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do práv stěžovatele s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS, obdobně též např. usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25).

[13] Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí se podává, že stěžovatel byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 7. 2016, sp. zn. 2 T 18/2015, odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a nakládání s omamnými a psychotropními látkami ve formě organizátorství a přečinu nedovoleného ozbrojování k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 11 let. Z trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn dne 1. 3. 2022. Je tedy zjevné, že stěžovatel páchal na území České republiky závažnou trestnou činnost, a to dokonce ve formě organizátorství, které představuje nejvyšší (nejnebezpečnější) formu účastenství na trestném činu. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se tak dostává do kolize s veřejným zájmem na ochraně společnosti před kriminalitou, jakož i obecnějším zájmem na dodržování právních předpisů. V posuzované věci je přitom intenzita narušení veřejného zájmu (s ohledem na závažnost spáchané trestné činnosti) velmi vysoká.

[14] Nejvyšší správní soud opakuje, že nemá pochybnosti o tom, že vycestování do země původu by představovalo pro stěžovatele citelnou újmu. Pokud však stěžovatel páchal na území ČR trestnou činnost, musel si být vědom existence všech možných negativních následků, včetně povinnosti opustit území. Zájem státu, aby se na jeho území nezdržovali státní příslušníci jiných zemí nedodržující právní předpisy (tím spíše ti, kteří se dopustili

závažné trestné činnosti), je zcela legitimní. Pokud se přitom jedná o újmu na straně rodinných příslušníků stěžovatele, připomíná soud, že k dlouholetému odloučení primárně došlo již v souvislosti s omezením stěžovatele na osobní svobodu, které trvalo takřka osm let (byť soud nepopírá, že jejich životní situace mohla být tehdy odlišná). I v tomto období se musely stěžovatelovy manželka a děti obejít bez jeho pomoci. Situace, kdy by byl stěžovatel nucen vycestovat do země původu, se tak z tohoto pohledu od období, během něhož se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, neliší.

[15] Na základě právě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by v nynější věci bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před závažnou kriminalitou a s ní spojenými dalšími negativními společenskými jevy. Uvedený veřejný zájem v nynější věci převáží nad ochranou stěžovatelova soukromého a rodinného života. K jinému závěru nevede ani stěžovatelův poukaz na skutečnost, že od doby jeho propuštění na svobodu uplynuly 4 roky, během nichž žije řádný život. Vzhledem k charakteru a závažnosti jím páchané trestné činnosti tato doba sama o sobě nezaručuje, že by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[16] Pro úplnost soud dodává, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[17] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá poplatkové povinnosti podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Stěžovatel nespadá mezi osoby osvobozené od povinnosti soudní poplatek hradit, a proto rozhodl Nejvyšší správní soud dále tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí. Soudní poplatek činí 1 000 Kč. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán celním úřadem.

[18] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu

- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1060507726**

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu

